

TRŽAŠKA ŠKOFIJA

+ Giampaolo Crepaldi
nadškof – tržaški škof

ADVENTNA POSLANICA

PONOVNO ODKRITI ZAKRAMENT SV. BIRME

Predragi duhovniki, diakoni, redovniki in redovnice, laični verniki tržaške Cerkve: „Milost vam in mir od Boga, našega Očeta, in Gospoda Jezusa Kristusa.” (1 Kor 1,3).

Predgovor

1. Cerkev nam ponuja adventni čas kot čas pričakovanja, spreobrnjena in upanja, da bi se dobro pripravili na rojstvo Gospoda Jezusa. Ta *čas pričakovanja* zelo dobro obrazloži hvalospev prve adventne nedelje, ki poudari, da se je Gospod, “pri svojem prvem prihodu ponižal in postal človek, da je izpolnil večni načrt odrešenja in nam odprl pot v večno zveličanje”. In dodaja: “Ko bo spet prišel, v veličastju svoje slave, bomo v vsej polnosti prejeli, kar nam je obljubljen in kar v veri zaupno pričakujemo”. Advent je tudi *čas spreobrnjenja*, h kateremu nas vabi bogoslužje z besedami prerokov in zlasti z besedami svetega Janeza Krstnika: “Spreobrnite se, kajti približalo se je nebeško kraljestvo!” (Mt 3, 2). In končno je advent *čas radostnega upanja* v zveličanje, ki se je že zgodilo in je dejavno, in čas upanja v to, da bodo resnične milosti, ki se nahajajo v svetu, dozorele in se izpolnile, ko se bo obljuba spremenila v resničnost in vera v videnje, mi pa “mu bomo podobni, ko se bo razodel, ker ga bomo gledali takšnega, kakršen je” (1 Jan 3, 2).

2. Menim, da je na tej zahtevni duhovni poti, ki nam jo Cerkev nakazuje ob bližanju Božiča, primerno ponuditi *poslanico*, ki bo pozvala k upoštevanju nekaterih pomembnih vidikov zakramenta, ki ga običajno prejmemo, ko smo še zelo majhni in na katerega, skoraj vedno, pozabimo. V mislih imam zakrament sv. birme ali konfirmacije, ki lahko v vsakem izmed nas krepi duhovno prizadevanje za doživljanje adventa kot obdobja pričakovanja, spreobrnjenja in upanja, če smo ga le pravilno dojeli in doživeli. Izbiri tematike za to sporočilo je botroval še drugačen razlog, ki je bolj pastoralnega značaja. Tudi naša Cerkev, primerno spodbujena od Sinode mladih, ki je nastala na papeževo pobudo in se je pred kratkim zaključila v Rimu, se je spraševala o mladinski škofijski in mestni resničnosti; odločila se je, da bo pastoralno leto 2018/2019 namenjeno spopadanju *s skrb vzbujajočim vprašanjem o pobirmanskem obdobju*, ko osip fantov in deklet v tem času po dolgi in zahtevni poti krščanskega uvajanja dokazuje, da je zakrament, ki bi jih moral potrditi v zavestnem pričevanju krščanske vere, dejansko zakrament, ki potrjuje njihovo slovo. Zakaj prihaja do tako poraznega izida? Odgovorov je prav toliko, kolikor je številnih razlogov. Vendar je sedaj nastopil čas, da začnemo razmišljati o tem problemu in z novim zagonom spremenimo to težnjo. Kako? Začnimo bolje spoznavati ta zakrament.

3. Zakrament birme je zakrament polnosti Svetega Duha, ki krščenega *potrdi* in ga zadolži za pričevanje za evangelij, za gradnjo Cerkve in Božjega kraljestva v svetu. Prav kakor zakrament krsta tudi zakrament birme spada med velika Božja dela. Če je prvi zakrament zakoreninjen v velikonočni skrivnosti smrti in vstajenja Gospoda Jezusa, izhaja drugi iz skrivnosti, da je bil na binkoštni dan poslan Sveti Duh; s tem se je, kot vemo, začel čas Cerkve ter poslanstva apostolov in vseh vernikov po svetu. Sveti Peter in sveti Janez sta Duha podeljevala v Samariji, kjer so se mnogi spreobrnil: "Ko sta prispela tja, sta molila zanje, da bi prejeli Svetega Duha. Zakaj Duh še ni bil prišel na nobenega izmed njih, bili so samó krščeni v imenu Gospoda Jezusa. Tedaj sta nanje polagala roke in prejemale so Svetega Duha." (*Apd* 8, 15-17). Sv. Pavel ga je v Efezu podelil dvanajstim privržencem svetega Janeza Krstnika: "Pavel je nanje položil roke in nadnje je prišel Sveti Duh: govorili so z darom jezikov in prerokovali." (*Apd* 19,6)

4. V nadaljevanju vam predlagam besedilo svetega Janeza Pavla II. ki je ob srečanju s skupino birmancev ta zakrament razložil s preprostimi in jasnimi besedami: "Birna dopolnjuje krst in izpopolnjuje kristjana. Polaganje rok in maziljenje s sveto krizmo – Kristusovim svetim oljem – sta učinkoviti znamenji daru Svetega Duha. Predem bom vaše čelo zaznamoval s sveto krizmo, bom položil roke nad vse birmance. Ta kretnja nam prihaja od Jezusa preko apostolov. S to kretnjo vas Gospod osvoji, vas ščiti s svojo roko; on vas vodi, on vam daje poslanstvo, kakor če bi vam govoril: Ne boj se, jaz sem s tabo. Za slehernega izmed vas bom izgovoril besede: Prejmi potrditev - dar Svetega Duha. Vi boste soudeleženi pri milosti Gospoda, ki je v Nazaretu govoril: 'Duh Gospodov je nad menoj, ker me je mazilil ...'. Duh vam je bil dan, da bi bilo vse vaše krščansko bistvo ožarjeno in okrepljeno. Tako je: Sveti Duh dopolnjuje vašo podobnost s Kristusom. Globoko vas zaznamuje s svojim odtisom, z znamenjem križa, na način kakor je otrok podoben svojim staršem, vi pa veste, da je križ Kristusovo znamenje. Sveti Duh postane vaš notranji učitelj, ki vam stalno prinaša Kristusovo luč, da bi vas vodil k popolni resnici."

Sveti Duh protagonist zakramenta svete birme

5. Spodbujam vas, da na osnovi tega privlačnega opisa zakramenta birme velikega papeža sv. Janeza Pavla II. poglobite to vsebino. Najprej vas vabim, da pri spoznavanju birme poglobite vlogo Svetega Duha. Skupaj bomo to storili z nepogrešljivo pomočjo nekaterih svetopisemskih besedil. V Svetem pismu je namreč vse najpomembnejše etape odrešitvene zgodovine zaznamoval Sveti Duh s svojimi dejanji. Prva Mojzesova knjiga (Geneza) se začne z Duhom Božjim, ki veje nad vodami, da bi ustvaril harmonijo in življenje; nato gre v človeka, da bi ga naredil Bogu podobnega; navdihuje in vodi patriarhe, Mojzesa, sodnike, kralje, preroke, modrece in psalmiste. Pedagoško potrpežljivo pripravlja Mesijev prihod.

V Novi zavezi odkrijemo, da poleg svetega Pavla veliko govori o Svetem Duhu v obeh svojih knjigah, Evangeliju in Apostolskih delih, tudi sveti Luka. V Apostolskih delih je Sveti Duh omenjen več kot 80 krat, tako da so Apostolska dela poimenovana tudi *evangelij Svetega Duha*. Luka pripoveduje o številnih izlivih Svetega Duha. Svoj evangelij začne s Svetim Duhom, ki se spusti nad Marijo v trenutku Jezusovega spočetja, in za tem nad Elizabeto, ko se srečata z Marijo.

Luka začne javno Jezusovo poslanstvo s Svetim Duhom, ki se spusti nadenj v reki Jordan in ga potem spremlja na vseh postajah njegovega potujočega razširjanja vere, pričevanja ljubezni in mučeništva.

6. Poleg tega sveti Luka postavlja za začetek poslanstva Cerkve izliv Svetega Duha za binkoštni dan. Sveti Luka izbere ta judovski praznik, nekoč starodavni praznik žetve pšenice in ječmena, ki so ga po vrnitvi iz izgnanstva Hebrejci preimenovali v praznik zaveze, da bi daru Svetega Duha, ki ga je dal Kristus ob svoji smrti-vstajenju- vnebohodu, podelil svečan in skupnosten okvir. S tem nam sveti Luka želi povedati, da je novo Božje ljudstvo Cerkev, ki je novo zavezo sklenila v Kristusovi krvi. Ta zaveza ni več vklesana v kamnite plošče, pač pa je vtisnjena v srca ljudi, ki jo doživljajo s hvalnico Bogu, v oznanjenju Kristusovega vstajenja in s služenjem bratom v ljubezni.

7. S temi sugestivnimi napotki vas vabim, da razmišljate o besedilu, v katerem sveti Luka pripoveduje o Binkoštih prvih kristjanov: "Ko je prišel binkoštni dan, so bili vsi zbrani na istem kraju. Nenadoma je nastal z neba šum, kot bi se bližal silovit vihar, in napolnil vso hišo, kjer so se zadrževali. Prikazali so se jim jeziki, podobni plamenom, ki so se razdelili, in nad vsakim je obstal po eden. Vsi so bili napolnjeni s Svetim Duhom in začeli so govoriti v tujih jezikih, kakor jim je Duh dajal izgovarjati. V Jeruzalemu so tedaj prebivali Judje, pobožni možje iz vseh narodov pod nebom. Ko se je razširil glas o tem, se je zbrala množica ljudi, ki so bili vsi iz sebe, ker jih je vsakdo slišal govoriti v svojem jeziku. Strmeli so, se čudili in govorili: »Glejte, ali niso vsi ti, ki govorijo, Galilejci? Kako, da jih slišimo vsak v svojem maternem jeziku? Parti, Medijci in Elámci in tisti, ki prebivamo v Mezopotamiji, Judeji in Kapadokiji, v Pontu in Aziji, v Frigiji in Pamfiliji, v Egiptu in v libijskih krajih blizu Cirene, in mi iz Rima, ki se zdaj mudimo tukaj, Judje in spreobrnjenci, Krečáni in Arabci – vsi jih slišimo, kako v naših jezikih oznanjajo velika Božja dela!« Vsi so bili osupli in si tega niso znali razložiti. Drug drugega so spraševali: »Kaj naj to pomeni?« Nekateri pa so se norčevali in govorili: »Sladkega vina so se napili.«" (Apd 2, 1-13).

8. V tem zgoščenem in privlačnem besedilu iz Apostolskih del se nahaja nekaj zelo pomembnih naukov, ki nam omogočajo še ustrežnejše spoznanje Svetega Duha, tako iz njegovega delovanja kot po sadovih, ki iz tega izhajajo.

a) Vabim vas, da se najprej pomudite ob simbolih veter-grom-nevihta in ogenj. Te simbole je hebrejska tradicija na široko uporabljala, da bi pokazala na darova postave in zaveze. Tudi preroki so jih uporabljali, da bi pokazali notranjo zavezo, ki naj bi jo Bog sklenil s svojim ljudstvom (*Jer 31,31-34; Ezk 36,16-38*). Tudi v novi zavezi so te simbole zelo pogosto uporabljali v zvezi z darom Svetega Duha. V besedilu, o katerem smo razmišljali, nam ti simboli posredujejo naslednjo resnico: Jezus je s svojo smrtjo in vstajenjem uresničil novo in dokončno zavezo, ki so jo obljubljali preroki.

b) Na drugem mestu vas vabim, da upoštevate implicitni namig na Babel – Babilon, mesto-simbol Božjih sovražnikov. V tistem mestu so skušali združiti vse ljudi tako, da so ustvarili eno samo politično, gospodarsko, družbeno in kulturno cesarstvo, ki naj bi ga utrjevala ena sama veroizpoved, vera v boga-cesarja: ta poskus je prinesel samo zmedo in razkroj. V besedilu, ki smo ga prebrali, sveti Luka zoperstavlja Babilonu mesto Jeruzalem: dar Svetega Duha vodi v hvalnico Bogu in v združenje ljudi. Kljub temu, da pripadajo različnim kulturam in tradicijam vsi govorijo isto govorico vere, ljubezni, pravice, bratstva in miru. Človekov ponos ločuje, Božji Duh združuje.

c) Na tretjem mestu vas vabim, da upoštevate številne narode, ki so bili v Jeruzalemu ob velikih praznikih in sestavljajo nekakšen velik obroč s središčem v svetem mestu, obroč, ki se postopoma širi, da obda celotno Zemljo. Dar Svetega Duha obvezuje kristjane v perspektivi poslanstva, vesoljnega poslanstva, ki se odpira vsem narodom, vsem kulturam in vsem veroizpovedim na Zemlji. Seznam narodov in uporabljeni izrazi za simbol *govoriti v jezikih* že poudarjajo temo, ki bo prav kmalu navdušila krščanske skupnosti prvega stoletja: poslanstvo oznanjanja evangelija vsem ljudstvom.

9. Torej besedilo iz Apostolskih del, ki smo ga prebrali, nas uči, da tisti, ki sprejme in dovoli, da ga Sveti Duh navdihuje, ve da je stopil v plodovito

dinamičnost nove zaveze med Bogom in človekom, ki jo je dosegel Jezus s svojo smrtjo na križu in svojim vstajenjem. Ve tudi, da z darom Svetega Duha pride moč za gradnjo človeškega mesta v znamenju ljubezni, pravičnosti in miru. Končno pa sprejeti Duh spremeni kristjana v pogumnega pričevalca evangelija: vrata, ki so jih zaprli iz strahu pred voditelji, so sedaj odprta v svet; pokornost, spoštljiva do oblasti, se spremeni v vabilo k spreobrnjenju; strahopetnost, ki je prve učence pripravila k begu, se spremeni v misijonarski pogum za pričevanje evangelija in kljubovanje preganjanju.

Bogoslužje zakramenta

10. Potem ko smo se pomudili pri razmišljanju o Svetem Duhu kot protagonistu zakramenta birme je dobro, da si podrobno ogledamo še bogoslužja tega zakramenta.

a) Predvsem *obnovo krstnih obljub*. Vključena je bila v bogoslužje, da bi izpostavili razmerje med birmo in krstom, saj pomeni birma krstu naravno rast in dopolnilo. Z obnovo krstnih obljub hoče obred spodbuditi osebno in cerkveno odgovornost krščenega. Birmanec je tako vabljen, da izpriča in pred škofom in Cerkvijo izrazi vero, ki je bila zahtevana od njegovih staršev na dan njegovega krsta. S tem dokaže, da je krstna vera postala njegova vera. Kot vsak zakrament tudi birma zahteva vero in ta je lahko le krstna vera. Tukaj se torej zgodi *poosebljeno izpričanje vere*, ki je bila izražena pri krstu pred krščansko skupnostjo in njenim zakonitim pastirjem.

b) Na drugem mestu je *polaganje rok*. Ta kretnja sicer ne spada v bistvo zakramentalnega znamenja, vendar jo moramo upoštevati kot zelo pomembno, ker pomaga še bolj izpopolniti obred in podpira boljše razumevanje zakramenta. Izpostavlja *podelitev poslanstva*. Z molitvijo namreč podeljevalec prosi Očeta, naj razlije Svetega Duha, ki bo s svojimi darovi potrdil krstno milost in bo birmance naredil bolj podobne Kristusu. Molitvi sledi polaganje rok, ki ga opravijo škof in navzoči duhovniki. Gre za znamenje *epikleze*, to se pravi klica, prošnje na pomoč Očetu s posredništvom Kristusa v slavi, naj pošlje Svetega Duha Paraklita (*op. prev. pripročnika, tolažnika*) z njegovimi sedmimi darovi: modrostjo, razumnostjo,

svetom, močjo, vednostjo, pobožnostjo in strahom Božjim, ki kristjana usposobijo za evangelizacijsko življenje in poslanstvo ter za pričevanjsko življenje.

c) Na tretjem mestu je *maziljenje s krizmo*. Medtem ko s sveto krizmo zariše znamenje križa na birmančevem čelo in hkrati polaga roko nad njegovo glavo, izgovori škof naslednje besede: *I..., prejmi pečat, dar Svetega Duha*. V tem obrazcu je zajeto bistvo obreda konfirmacije (potrditve). Maziljenje in besede, ki ga spremljajo – kar je skupno z bogoslužno tradicijo vzhodne Cerkve bizantinskega obreda – izražajo učinke daru Svetega Duha: krščanec, nad katerim škof polaga roko in ga na čelu zaznamuje z dišečim oljem - krizmo v znamenju križa, prejme neizbrisen znak - Gospodov pečat in hkrati dar Svetega Duha, ki ga še popolneje dela podobnega Kristusu in mu podeljuje milost širiti med ljudmi dobri Kristusov vonj, ne da bi se moral sramovati zaradi njegovega križa; posreduje mu tudi milost pričevanja o njem, z besedo in dejanjem, za gradnjo telesa v veri in ljubezni; na tak način je popolneje povezan s Cerkvijo. (Prim. *Lumen gentium*, št. 11) Sveti Ambrož je tolmačil maziljenje s krizmo in poudaril njeno trinitarno razsežnost s sledečimi besedami: "Spomni se torej, da si prejel pečat Svetega Duha ... Bog Oče te je zaznamoval s svojim pečatom, Kristus Gospod te je potrdil in položil v tvoje srce jamstvo Duha." (*De mysteriis*, 42)

d) Na četrtem mestu je *znamenje miru*, ki zaključi obred in pomeni ter izraža cerkveno skupnost s škofom in z vsemi verniki. Pozdrav – *Mir s teboj* – zaključi obred birme. To je *velikonočni pozdrav*, ki ga je izrekel Vstali Kristus svojim učencem in je običajno rezerviran škofu: krščanska skupnost, ki se je rodila v Kristusovi veliki noči, je velikonočna skupnost. Ta skupnost je poklicana zlasti za pripravo mladih na zakrament birme in za to, da jim sledi in jih spremlja v pobirmanskem obdobju. Gre za pripravo in spremljanje, ki naj bosta po možnosti katehumenalne vrste, to se pravi taki, da bo celotna skupnost soglasno težila skupaj: predvsem starši, za tem še župnija s kateheti. Ne gre le za priučeno in didaktično vrsto priprave, pač pa za pripravo, ki bo znala vplesti mlade na poti k spreobrnjenju, veri in pričevanju. Če bi torej birmanci prišli v stik z živo skupnostjo, v katero bi se lahko celovito vključili za izvajanje karizem in služb, bi se izognili nekaterim pogubnim izkušnjam v pobirmanskem času; gre torej za vrsto župnije, ki občestvo živi in ga ponuja.

Življenje po Svetem Duhu

11. Na podlagi iztočnic s prejšnjih strani lahko rečemo, da je Sveti Duh umetnik, ki daje zadnjo roko delom ljubezni Očeta in Sina. Ob vstajenju učenci spoznajo Kristusa, verujejo vanj in so "krščeni" preko osebnega srečanja z Vstalim Kristusom; vendar so še omejeni, v strahu in potuhnjeni med štirimi stenami. Božji prst, Sveti Duh jih »izpopolni« z Binkošti. Prav ta "popolnitev" se za nas nadaljuje še danes preko Binkošti: birma. S krstom stopimo kot njeni člani v Božjo družino, "preidemo od smrti k življenju", postanemo "živeči": začelo se je naše vstajenje. Z birmo nas Sveti Duh dela "oživljajoče", razširjevalce življenja. Drugače povedano: krst stori, da se rodimo iz Boga, nas dela otroke Očeta v Jezusu; birma pa, s pričevanjem o življenju, ki je v nas, in z njegovim razširjanjem dela iz nas duhovne očete in matere, v posnemanju Marije, Matere Cerkve. S krstom smo "poklicani" in upravičeni za poveličanje (*Rim* 8,29-30); z birmo smo "poslani" narediti vse narode za Kristusove učence (*Mt* 28,19) in v ta namen smo odeti v moč z višave (*Lk* 24,49). S krstom postanemo "učenci", smo cerkev, ki posluša besedo in v svojem srcu razmišlja o njej, da bi jo udejanjila; z birmo ne prenehamo biti učenci, postanemo pa še "preroki", smo cerkev, ki govori, ki oznanja Jezusa Kristusa, ki evangelizira, ki doseže vse narode pod nebom, vsa ljudstva in zlasti naše življenjsko in delovno okolje, vse, ki so tako potrebni Boga, v njihovem kraju, v njihovem jeziku in v njihovi kulturi.

12. Ker smo krščeni, je za nas cerkev družina, dom, kjer smo postreženi, nahranjeni, poučeni, potolaženi, umiti, očiščeni in ozdravljeni ...; ker smo birmani, postane cerkev delovno polje, prevzemanje odgovornosti: to je skupnost, ki jo je treba oživljati, varovati, razširiti, dejavno razmnožiti, vsakdo po svojih sposobnostih in prejeti milosti. Sveti Duh nas dela dejavne in odgovorne člane življenja in poslanstva Cerkve ter gradnje družbe, ki bo pravičnejša in bolj bratska. S krstom "*smo oblečeni v Kristusa*" (*Gal* 3,27), zato da bi živel z nami. Z birmo smo dobili sposobnost Kristusa »izžarevati«, prav kakor svetniki, iz katerih je izhajala moč Svetega Duha, ki je vsem delala dobro. Končno pa: krščenec priča o resnici vere, birmanec pa prodre vanjo. Jezus je to prerokoval: "Ko bo prišel Duh Resnice, vas bo vodil k celoviti resnici ... oznanil vam bo prihodnje stvari." (*Jan* 16,22; prim. *Jan* 14,26)

13. Z zakramentom birme smo vabljeni, da oblikujemo pot svojega življenja po zahtevah darov Svetega Duha. Dovolite mi, da vas glede tega opozorim na razsvetljujoči govor papeža Benedikta XVI.: "Prvi dar je *modrost* (latinsko *sapientia*), ki nam odkrije, kako dober in kako velik je Gospod, in kakor sama latinska beseda pove, stori, da je naše življenje polno duhovnega okusa, ker smo, kot je rekel Jezus, «sol zemlje». Drugi dar je *razumnost*: z njim lahko globoko dojamemo Božjo Besedo in resnico vere. Tretji dar je *dar sveta*, ki nas vodi pri odkrivanju Božjega načrta za naše življenje. Četrty dar je *moč* – ta nam pomaga premagovati skušnjavo hudega in vedno delati dobro, tudi če zahteva žrtvovanje. Peti dar je *védenje*: ne znanost v tehničnem smislu, pač pa védenje, ki nas nauči poiskati v stvarstvu znamenja, Božje sledi, in razumeti, kako Bog govori v vsakem času in kako govori vsakomur od nas; uči nas razumeti, kako naj z evangelijem poživimo vsakdanje delo; razumeti, da obstaja neka globina in to globino dojeti ter tako svojemu delu dati slastnost, tudi ko je zelo težko. Šesti dar je *pobožnost*, ki v srcu ohranja živ plamen ljubezni do našega Očeta, ki je v nebesih, tako da k njemu vsak dan molimo zaupno in nežno kot ljubljene otroci; ki omogoča, da ne pozabimo na temeljno resnico sveta in našega življenja, da Bog je in da me Bog pozna in pričakuje moj odgovor na svoj načrt. In končno zadnji, sedmi dar *dar strahu Božjega*: strah Božji ne pomeni groze, pač pa čutiti do Boga globoko spoštovanje, spoštovanje do Božje volje, ki je resnični načrt mojega življenja in je pot, preko katere lahko postaneta osebno življenje in življenje skupnosti dobri; danes pa z vsemi svetovnimi krizami vidimo, kako pomembno je, da vsakdo spoštuje Božjo voljo, ki je vtisnjena v naša srca, in po kateri moramo živeti; ta strah Božji je dejansko želja, da bi delali dobro, delali resnico, delali Božjo voljo."

14. Ko beremo to privlačno katehezo papeža Benedikta XVI. o darovih Svetega Duha na neki način zaslutimo, da je krščansko življenje podobno težkemu vzponu na goro; lahko ga opravimo le, če imamo v prtljagi dragocene darove Svetega Duha, ki v nas polnijo in krepijo prijateljstvo z Jezusom. To prijateljstvo moramo nenehno gojiti z zakramentom evharistije, pri katerem prejmemo njegovo telo in njegovo kri. Prav zaradi tega je vedno nujno veselo in zvesto udeleževati se nedeljske svete maše, ko se občestvo zbere v molitvi, v poslušanju Božje besede in v soudeležbi pri evharističnem žrtvovanju, kot nam je izpostavil 13. decembra 2017 papež Frančišek v svoji katehezi o nedeljski maši. Kadar se v evharistiji

združimo v Jezusovem žrtvovanju, postane celotno naše življenje «darovanje našega telesa v živo, sveto in Bogu všečno žrtev» (*Rim 12,1*). Takrat to resnično delamo v Jezusov *spomin*, oznanjamo njegovo smrt in njegovo vstajenje. Ne z besedami, pač pa s svojim življenjem.

Sveti Duh in Devica Marija

15. Zaključujem to svojo poslanico z vabilom, da razmišljate o vezi, ki združuje Marijo s Svetim Duhom; ta vez lahko podari vašemu življenju nepopisen zagon, ker omogoča, da se uglasimo z mogočno skrivnostjo Božjega utelešenja, iz katerega izvira naše odrešenje. Če se v tej razsežnosti trinitarne ljubezni duhovno združimo z Devico Marijo, pomeni, da smo našli ključ, kako priti do globljega poznavanja Jezusa, ploda Svetega Duha v Mariji! Krščanski nauk je vedno kazal verniku to zvezo med Očetovo večno ljubeznijo in Materjo Devico kot nerazdružljivo in jo prikazoval kot zakonsko zvezo. Sveti Pavel VI. v apostolski spodbudi *Marialis cultus* (Marijino češčenje) opominja, da so nekateri cerkveni očetje in cerkveni pisci "ko so se še bolj poglobljali v skrivnost utelešenja, ugotovili v skrivnostnem odnosu med Svetim Duhom in Marijo značaj zakonske zveze, ki ga je Prudencij pesniško takole opisal: Neporočena Devica se poroči s Svetim Duhom" (št. 26). V encikliki *Redemptoris Mater* sveti Janez Pavel II. ponovno jasno trdi, da je Marija, ko se je nanjo spustil Sveti Duh med oznanjenjem "postala njegova zvesta žena" (št. 26). Številni svetniki in blaženi ter brez števila vernikov je molilo k njej kot *ženi Svetega Duha*, ker so jo videli kot *ženo Boga*, to se pravi kot *popolnoma sveto*, vedno in brezpogojno zvesto svoji Ljubezni! Tudi mi ne nehajmo moliti, da bi prišel v naša srca Sveti Duh, tisti Duh, ki nas dela Kristusove zveste učence in pogumne pričevalce, kot so to bili Devica Marija in vsi svetniki in svetnice naše Cerkve, od svetega Justa do blaženega duhovnika Francesca Bonifacia.

Prevod v slovenščino Jelka Daneu Cvelbar